

UNITAT EXIGIDA

Immediatament després de la salutació, on Pau ha demanat la pau necessària per superar els enfrontaments dels cristians de Corint, l'apòstol es dirigeix enèrgicament a la comunitat a fi de resoldre una situació, que pot acabar en irreparables ruptures. Aquest és el tema de la segona lectura (1Co 1,10-13.17) d'aquest diumenge.

La situació s'endevina greu per l'energia, el to i el vocabulari del text. El verb grec "parakaleo" que trobem traduït per "demano" té una gran força perquè significa també manar. Pau demana la unitat no com un consell, no en el sentit de, si a la comunitat li sembla bé, estaria bé que s'unissin, sinó com un imperatiu irrefutable. No hi ha escapatòria ni discussió possible, cal aconseguir la unitat de totes totes. Un altre terme amb molta força és el que trobem traduït per divisions, "sjismata"; el significat és ruptures, trencaments. No es tracta d'una comunitat on simplement hi ha simpaties a un, o altre dels líders del grup, sinó que les preferències per un o altre són tan intenses, que poden conduir a situacions de trencament i ruptura, cosa que podria significar la desaparició de la comunitat. Aneu d'acord, que no hi hagi divisions, estigueu units; un sol pensament, un sol parer són repeticions i expressions sinònimes que posen de manifest la insistència en la unitat. La invocació del nom de Jesús rebla encara més la força de l'exigència.

Qui són els grups?. El text n'esmenta quatre i, pel que sembla, antagònics. El grup de Pau és el que accepta la seva predicació, que anteposa la salvació, que ve no per la saviesa, sinó per la creu; un altre grup, més tradicional, influenciat per corrents judaïtzants, que haurien arribat a la comunitat de Corint per deixebles de Pere; un altre grup seria els qui refusaven qualsevol mena de mediació i s'aferraven a revelacions immediates, sense recolzar-se en cap mena de predicació i finalment el grup d'Apol·ló.

Qui era Apol·ló? El llibre dels Fets dels Apòstols ens en dóna notícia (Ac 18,24-19,1). Era un jueu d'origen alexandrí,

versat en les Escripures però que només havia conegut el baptisme de Joan. A Efes entrà en contacte amb Priscil·la i Aquila i el prengueren a part i li exposaren el Camí de Déu (Ac18,26) i l'encomanaren als germans d'Acaia, a fi que li donessin acolliment. A Corint (capital d'Acaia) Apol·ló exercí una influència considerable, motivada pel seu coneixement de les Escripures, per la seva eloqüència i el seu entusiasme apostòlic tan intens que arribà a liderar un grup quasi autòcton dins la comunitat.

Pau reacciona. Rebutja que els corintis se sentin més vinculats a qui els ha administrat el baptisme que no pas al mateix Jesús. Per això recorda que són molts pocs dins la comunitat els qui ell ha batejat personalment (aquests versets els omet el text litúrgic). A 1,17 trobem una afirmació cabdal: "Crist no em va enviar a batejar, sinó a proclamar l'evangeli". Pau proclama la preeminència de l'evangeli per sobre del baptisme. El baptisme no té cap raó de ser si no és l'expressió de l'acceptació de l'evangeli. Pau minimitza la importància de qui administra el baptisme i enalteix la prioritat de l'evangeli, que és el que ha de trabar la unitat de la comunitat.

Segurament fou Apol·ló qui va introduir a la comunitat de Corint els corrents de pensament, que, provinents de la filosofia grega, enaltien el valor de la saviesa. Per això Pau recorda que l'evangeli ha de ser predicat amb la força del llenguatge de la creu, no amb el llenguatge dels savis. Aquesta afirmació, amb la que l'apòstol tanca l'exigència d'unitat, serveix d'introducció a contraposició entre la saviesa de Déu i la saviesa dels homes, que Pau exposarà en el fragment de carta que continua el text comentat.

Diumenge 3er durant l'any
23 de Gener de 2011